

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 149

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 11 aprilie 2000

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizie nr. 234 din 20 decembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România	1-12		
		Decizia nr. 23 din 10 februarie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal.....	12-14
		ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE	
		2. — Ordin pentru aprobarea Regulamentului nr. 1/2000 privind modificarea cuantumului taxelor percepute de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.....	14-15
		★	
		Rectificări.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 234

din 20 decembrie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „TIM PRESS” — S.A. din Timișoara în Dosarul nr. 2.185/1998 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23 noiembrie 1999 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 7 decembrie 1999 și apoi pentru data de 20 decembrie 1999.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 decembrie 1998 Curtea de Apel Alba Iulia — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 8 iulie 1998, excepție ridicată de Societatea Comercială „TIM PRESS” — S.A. din Timișoara într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea contestației în anulare formulate de Societatea Comercială „Casa Maghiară” — S.A. din Timișoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că reglementările cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/1998 contravin atât normelor constituționale, cât și principiilor fundamentale ale statului de drept, deoarece se încalcă dispozițiile art. 114 alin. (4), ale art. 41 alin. (1) și (2) și ale art. 135 alin. (6) din Constituție, precum și cele care reglementează „Autoritatea judecătorească”, cuprinse în titlul III capitolul VI secțiunea 1 din Constituție. Astfel, se arată că, deși, conform art. 114 alin. (4) din Constituție, ordonanțele de urgență pot fi adoptate de Guvern numai în cazuri excepționale, la data de 7 iulie 1998, când Ordonanța de urgență nr. 13/1998 a fost emisă, „nu a existat o situație obiectivă excepțională care să justifice intervenția Guvernului în sfera de competență a legislativului” și nici „nu a existat necesitatea unei măsuri cu caracter de urgență care să reclame înlăturarea sau evitarea riscurilor determinate de situația excepțională”, condiții care, în opinia autorului excepției, trebuie îndeplinite cumulativ.

În legătură cu încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (2), precum și ale art. 135 alin. (6) din Constituție, care prevăd garantarea dreptului de proprietate, ocrotirea și inviolabilitatea proprietății, autorul excepției susține că imobilul situat în Bd Revoluției 1989 nr. 8 din Timișoara, prevăzut la pct. 11 din anexa la ordonanța de urgență, cuprinzând imobilele care vor fi restituite, constituie obiect al dreptului de proprietate privată a Societății Comerciale „TIM PRESS” — S.A. din Timișoara, societate comercială cu capital mixt, de stat și privat, având ca acționari Administrația presei locale, precum și un număr de 61 de persoane fizice. În aceste condiții se consideră că numai prin încălcarea dispozițiilor constituționale s-a dispus, prin ordonanța de

urgență criticată, restituirea către Casa Maghiară din Timișoara a imobilului care aparține în mod legal Societății Comerciale „TIM PRESS” — S.A. din Timișoara, fiind inclus în capitalul social al acesteia cu titlu de aport în natură, conform actelor constitutive ale societății. În același timp se susține că art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/1998, care prevede că imobilele prevăzute în anexă se restituie titularilor sau succesorilor acestora, anulează efectele unei hotărâri judecătorești — Decizia civilă nr. 480/1998 a Curții de Apel Alba Iulia — care a stabilit în mod irevocabil inexistența unei succesiuni în drepturi a Societății Comerciale „Casa Maghiară” — S.A., societate comercială constituită prin Sentința civilă nr. 1.568/1994 a Judecătorei Timișoara, față de fosta Societate anonimă „Casa Maghiară”. Astfel, în opinia autorului excepției, este evident că Guvernul nu mai putea să dispună, prin Ordonanța de urgență nr. 13/1998, restituirea imobilului situat în Bd Revoluției 1989 nr. 8 din Timișoara.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „TIM PRESS” — S.A. din Timișoara, a apreciat că aceasta este întemeiată, deoarece prevederile Ordonanței de urgență nr. 13/1998 încalcă dispozițiile art. 114 alin. (4) din Constituție, întrucât, pe de o parte, nu s-a invocat existența unui caz excepțional, care să justifice adoptarea ordonanței de urgență, iar pe de altă parte, nu s-a îndeplinit condiția, prevăzută de Constituție, de a se convoca Parlamentul care se afla în vacanță. Totodată instanța judecătorească a reținut și încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, care prevăd ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate privată indiferent de titular, precum și ale art. 135 alin. (6), conform cărora proprietatea este, în condițiile legii, inviolabilă, având în vedere că la data adoptării ordonanței imobilul în litigiu „era deja în proprietatea Societății Comerciale „TIM PRESS” — S.A. în baza unei hotărâri judecătorești irevocabile”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată nu este întemeiată, deoarece Ordonanța de urgență nr. 13/1998 „a fost emisă la data de 7 iulie 1998, când Parlamentul se afla în sesiune extraordinară, iar promovarea acestei ordonanțe de urgență a fost motivată în nota de fundamentare, în care au fost prezentate circumstanțele ce au impus adoptarea soluției imediate pentru rezolvarea unor situații ce aduceau unele atingeri interesului public”. Se precizează totodată că prin Decizia nr. 65/1995 Curtea Constituțională a statuat că „motivele care legitimează constituțional adoptarea ordonanței de urgență se

prezintă explicit în nota de fundamentare a proiectului și nu în textul actului normativ adoptat“. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (2), precum și ale art. 135 alin. (6) din Constituție, care garantează dreptul de proprietate privată și asigură ocrotirea egală a proprietății, indiferent de titular, Guvernul apreciază că prin ordonanța de urgență s-a dispus restituirea imobilelor prevăzute în anexă „numai în măsura în care comisia instituită la nivel guvernamental va stabili succesorii din cadrul comunităților care vor redobândi dreptul de proprietate asupra imobilelor prevăzute în anexă, pe bază de acte doveditoare“. De asemenea, se arată că „din redactarea anexei care se referă la imobilele ce vor fi restituite, se poate constata că, pentru imobilul ce figurează la poziția 11, nu este prevăzută Societatea Comercială «Casa Maghiară» — S.A. Timișoara“. De altfel, se precizează de către Guvern, referitor la imobilul în discuție, „comisia constituită în temeiul art. 2 din ordonanță, având în vedere lipsa documentelor care să ateste că pentru Societatea anonimă «Casa Maghiară» există succesoare legală, nu a luat nici o decizie“. Pe de altă parte, se susține că, potrivit ordonanței de urgență criticate, comisia instituită în temeiul acesteia „nu este investită cu sarcini ce privesc reconstituirea titlurilor de proprietate“, ea neavând nici posibilitatea de a lua decizii cu privire la imobilele pentru care nu există titlu de proprietate ori dacă acest titlu este contestat, „întrucât această comisie nu se poate substitui instanței de judecată“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România. Potrivit art. 1 din ordonanța de urgență, „*Clădirile, împreună cu terenul aferent, cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență, care au aparținut comunităților (organizații, culte religioase) cetățenilor aparținând minorităților naționale din România și au fost trecute după anul 1940 în patrimoniul statului român prin măsuri de constrângere, confiscare, naționalizare sau manevre dolosive, se restituie titularilor sau succesorilor acestora*“. Între cele 17 imobile prevăzute în anexa la ordonanța de urgență se află, la poziția 11, imobilul

situat în Bd Revoluției 1989 nr. 8 din Timișoara, cu indicarea următoarelor mențiuni: titular al dreptului de proprietate — Societatea Comercială „TIM PRESS“ — S.A. din Timișoara; destinație inițială — Casa Maghiară din Timișoara; folosință actuală — sediul redacției „Renașterea Bănățeană“; temei juridic al trecerii imobilului în proprietatea statului — Decretul nr. 218/1960, Decretul nr. 712/1966 și Legea nr. 15/1990; solicitant al restituirii — comunitatea maghiară din România.

În susținerea excepției ridicate autorul acesteia a invocat trei motive de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998, după cum urmează:

— Guvernul a recurs la procedeele de a emite ordonanța de urgență, deși nu a existat o situație obiectivă excepțională care să justifice intervenția sa în sfera de competență a legislativului și „nu a existat necesitatea unei măsuri cu caracter de urgență care să reclame înlăturarea sau evitarea riscurilor determinate de situația excepțională“. În opinia autorului excepției au fost încălcate astfel dispozițiile art. 114 alin. (4) din Constituție, conform cărora: „*În cazuri excepționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu.*“

— Un al doilea motiv de neconstituționalitate a ordonanței de urgență criticate se referă la încălcarea dreptului de proprietate privată al Societății Comerciale „TIM PRESS“ — S.A. din Timișoara, societate comercială cu capital mixt, de stat și privat, asupra imobilului a cărui restituire s-a dispus, contrar prevederilor art. 41 alin. (1) și (2), precum și ale art. 135 alin. (6) din Constituție. Textele art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție au următorul conținut: „*(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular [...].“ În ceea ce privește textul art. 135 alin. (6) din Constituție, acesta prevede: „*Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.*“

— Cel de al treilea motiv invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate constă în încălcarea, prin prevederile ordonanței de urgență criticate, a dispozițiilor cuprinse în titlul III capitolul VI secțiunea 1 din Constituție, referitoare la „*Autoritatea judecătorească*“, întrucât Guvernul nu a ținut seama că, prin Decizia civilă nr. 480/1998, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în Dosarul nr. 680/1998, s-a stabilit în mod irevocabil inexistența unei succesiuni în drepturi a Societății Comerciale „Casa Maghiară“ — S.A. și a fostei Societăți anonime „Casa Maghiară“.

Examinând prevederile ordonanței de urgență a cărei neconstituționalitate se invocă, prin raportarea lor la dispozițiile constituționale menționate, Curtea Constituțională reține următoarele:

1. Critica de neconstituționalitate care se întemeiază pe încălcarea dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție nu este fondată.

Astfel cum rezultă din nota de fundamentare care însoțește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13 din 7 iulie 1998, existența „*cazului excepțional*“, de care textul constituțional condiționează posibilitatea Guvernului de a recurge la această modalitate de delegare legislativă, este justificată prin nenumăratele demersuri ale unor persoane, făcute după căderea regimului comunist, în vederea restituirii bunurilor imobile confiscate sau naționalizate după anul 1940 de regimurile totalitare, precum și prin „obligățiile asumate de România, între care se numără și restituirea bunurilor comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale“, stipulate și în „rapoartele organismelor internaționale“. În nota de fundamentare se mai arată: „Totodată, până la reglementarea generală a situației prin lege, așa cum acest lucru a fost afirmat și în cadrul lucrărilor sesiunii de primăvară a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, Guvernul și-a propus să restituie câteva clădiri cu valoare simbolică, așa cum s-a procedat și cu unele imobile aparținând comunității evreiești, prin Legea nr. 140/1997 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/1997.“

Curtea Constituțională constată că elementele cuprinse în nota de fundamentare a ordonanței, coroborate cu faptul notoriu al întârzierii măsurilor reparatorii pentru imobilele preluate abuziv de regimul dictaturii comuniste, sunt de natură să justifice emiterea acestei ordonanțe de urgență, în condițiile prevăzute la art. 114 alin. (4) teza întâi din Constituție.

Referitor la intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, Curtea Constituțională reține că din comunicările trimise de Camera Deputaților și de Senat rezultă că ordonanța de urgență a fost depusă de Guvern la cele două Camere ale Parlamentului la 7 și, respectiv, la 8 iulie 1998. În același timp, din cuprinsul documentului care consemnează punctul de vedere al Guvernului asupra excepției de neconstituționalitate rezultă că în acea perioadă Parlamentul se afla în sesiune extraordinară. În consecință, nu se confirmă încălcarea prevederilor art. 114 alin. (4) teza finală din Constituție.

2. În legătură cu critica de neconstituționalitate fondată pe încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, care consacră garantarea dreptului de proprietate și ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private, indiferent de titular, precum și pe încălcarea dispozițiilor art. 135 alin. (6) din Constituție, care prevăd inviolabilitatea proprietății private, Curtea Constituțională constată că această critică este întemeiată, pentru următoarele considerente:

Prin Ordonanța de urgență nr. 13/1998 Guvernul a dispus restituirea către foștii proprietari — diferite comunități ale cetățenilor aparținând minorităților naționale din România — a imobilelor prevăzute în anexa care face

parte integrantă din ordonanță. Cele mai multe dintre imobilele prevăzute la cele 17 poziții din anexa la ordonanță aparțineau, conform precizărilor pe care aceasta le cuprinde, statului sau unor autorități publice centrale sau locale. Dintre cele 6 imobile restituite comunității maghiare din România, imobilul prevăzut la poziția 11 din anexa la ordonanță, situat în Bd Revoluției 1989 nr. 8 din Timișoara, are ca titular actual al dreptului de proprietate Societatea Comercială „TIM PRESS“ — S.A. Potrivit consemnărilor cuprinse în coloana 6 din anexa la ordonanță, la poziția 11 sunt indicate ca „*acte în baza cărora imobilul a trecut în proprietatea statului*“ decretul nr. 218/1960 și nr. 712/1966, precum și Legea nr. 15/1990.

Astfel cum este cunoscut, prin efectul Decretului nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă și al Decretului nr. 712/1966 cu privire la bunurile ce se încadrează în prevederile art. III din Decretul nr. 218/1960, s-a intenționat să se creeze o aparență de legalitate pentru abuzurile comise în dauna proprietății private, stabilindu-se că au devenit proprietatea statului bunurile intrate în posesia acestuia înainte de publicarea Decretului nr. 218/1960, fie fără nici un titlu, fie în cadrul procedurii prevăzute de Decretul nr. 111/1951 privind reglementarea situației bunurilor de orice fel supuse confiscării, confiscate, fără moștenitori sau fără stăpân, precum și a unor bunuri care nu mai folosesc instituțiilor bugetare.

În ceea ce privește Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, lege menționată, de asemenea, în anexa la ordonanța de urgență, ca temei al proprietății statului, Curtea Constituțională observă că această lege nu reprezintă, în realitate, prin prevederile sale, actul juridic în baza căruia imobilul a trecut în proprietatea statului, ci constituie actul normativ în baza căruia societățile comerciale, care au luat ființă prin transformarea fostelor unități economice de stat, au devenit proprietare asupra bunurilor aflate în patrimoniul lor, astfel cum prevăd dispozițiile art. 20 alin. 2 din lege. Potrivit acestui text „*Bunurile din patrimoniul societăților comerciale sunt proprietatea acestora, cu excepția celor dobândite cu alt titlu*“. De altfel acest text legal a fost supus controlului de constituționalitate în mai multe rânduri, Curtea stabilind că nu contravine prevederilor Constituției. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993, prin care s-a stabilit că „bunurile regiilor autonome și ale societăților comerciale nu constituie proprietate de stat, ci proprietate privată, chiar dacă statul deține la societățile comerciale majoritatea capitalului social“, Decizia nr. 37 din 3 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 8 iulie 1996, și Decizia nr. 9 din 22 ianuarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 141 din 7 iulie 1997. De asemenea, prin Decizia nr. 18 din 14 martie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 343 din 12 decembrie 1994, Curtea Constituțională a stabilit că „Bunurile regiilor autonome și ale societăților comerciale nu constituie proprietate de stat, ci proprietate privată, deoarece, potrivit art. 5 și art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, titularul dreptului de proprietate este regia autonomă sau societatea comercială. Statul este un simplu acționar care deține o cotă-parte din capitalul social ce nu se confundă cu patrimoniul persoanei juridice [...]”.

Prin urmare, împrejurarea că Societatea Comercială „TIM PRESS” — S.A. din Timișoara are ca acționari, alături de persoane fizice, și statul nu atrage nici o consecință în ceea ce privește titularul dreptului de proprietate și forma de proprietate asupra imobilului respectiv. În aceste condiții rezultă că imobilul situat în Bd Revoluției 1989 nr. 8 din Timișoara, făcând parte din patrimoniul Societății Comerciale „TIM PRESS” — S.A., constituie proprietatea privată a acestei societăți comerciale și beneficiază de protecția proprietății private, instituită prin art. 41 alin. (1) și (2), precum și prin art. 135 alin. (6) din Constituție.

De aceea Guvernul nu poate să dispună prin ordonanță de urgență de acest bun care nu se mai află în proprietatea statului.

Curtea Constituțională reține totodată că, în conformitate cu regimul constituțional al dreptului de proprietate, naționalizarea este inadmisibilă. Trecerea silită în proprietatea statului a unor bunuri proprietate privată se poate realiza prin expropriere, în condițiile prevăzute la art. 41 alin. (3) și (5) din Constituție, sau prin confiscare, în cazul bunurilor destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții, în condițiile prevăzute la alin. (8) al aceluiași articol. Aceste dispoziții constituționale constituie garanții ale dreptului de proprietate privată, care nu pot fi eludate prin procedeul utilizării ordonanței de urgență, chiar dacă, așa cum este evident, nu se poate pune în discuție dreptul comunității maghiare din România la repararea nedreptății care i s-a făcut prin trecerea abuzivă în proprietatea statului, în timpul regimului comunist, a imobilului în litigiu.

Într-un stat de drept, conform art. 1 alin. (3) din Constituție, repararea unui act injust nu se poate realiza decât prin recurgerea la procedee legale, care să nu contravină dispozițiilor constituționale și obligațiilor ce decurg din tratatele și documentele internaționale pe care statul român și le-a asumat și a căror respectare este obligatorie, conform dispozițiilor art. 11 și 20 din Constituție. În acest sens Curtea constată incidența prevederilor art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care, după ce proclamă că „Orice persoană are dreptul la proprietate atât singură, cât și în asociație cu alții”, prevede că „Nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa”. De asemenea, Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificat de România prin Legea

nr. 30/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 31 mai 1994, prevede la art. 1 alin. 1 că „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional”.

Constatând concordanța dintre, pe de o parte, dispozițiile art. 41 alin. (1) și (2) și ale art. 135 alin. (6) din Constituție și, pe de altă parte, prevederile actelor internaționale menționate, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/1998 este neconstituțională în ceea ce privește restituirea către comunitatea maghiară din România a imobilului situat în Bd Revoluției 1989 nr. 8 din Timișoara, imobil având ca titular al dreptului de proprietate Societatea Comercială „TIM PRESS” — S.A. din Timișoara și care este prevăzut la poziția 11 din anexa la această ordonanță.

Faptul că în art. 3 al ordonanței (numerotat eronat ca fiind art. 2) se prevede că „Transmiterea dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile prevăzute la art. 1 se va realiza la data încheierii protocoalelor de predare-preluare între actualii deținători ai imobilelor și succesorii stabiliți, menționând concret drepturile actualilor deținători”, ceea ce ar putea sugera și o eventuală despăgubire, nu este de natură să modifice concluzia referitoare la neconstituționalitatea ordonanței de urgență cu privire la restituirea imobilului în cauză, întrucât, astfel cum prevede art. 41 alin. (3) din Constituție, „Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire”. Aceste cerințe constituționale nu au fost realizate în cauză, întrucât, pe de o parte, nu erau îndeplinite condițiile și procedura prevăzute de Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, iar pe de altă parte, despăgubirile, presupunând că ar fi fost în intenția emitentului ordonanței de urgență de a le plăti și că ar fi fost acceptate de proprietarul actual al bunului, nu au fost acordate în prealabil conform art. 41 alin. (3) din Constituție.

Este însă evident că în circumstanțele existente Guvernul are posibilitatea de a identifica o soluție constituțională pentru ca dreptul de proprietate al societății comerciale, care este actuala proprietară a imobilului, să fie transferat statului, după care să dispună, în calitate de proprietar, restituirea imobilului către fostul proprietar, căruia bunul respectiv i-a fost luat în mod abuziv de statul comunist.

3. În ceea ce privește cel de-al treilea motiv de neconstituționalitate invocat de autorul excepției, în sensul că ordonanța de urgență criticată „a încălcat autoritatea judecătorească consacrată în capitolul VI secțiunea 1 din Constituție”, prin aceea că „Guvernul a anulat efectele unei hotărâri judecătorești”, care stabilește în mod irevocabil inexistența unei succesiuni în drepturi între Societatea Comercială „Casa Maghiară” — S.A. din Timișoara și fosta Societate anonimă „Casa Maghiară”, Curtea constată că această critică este în

mod vădit lipsită de temei. Din examinarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998, inclusiv a anexei, nu rezultă că imobilul în discuție ar urma să fie restituit Societății Comerciale „Casa Maghiară” — S.A. din Timișoara. Așa cum s-a arătat anterior, la poziția 11 din anexa la ordonanță, în coloana care indică solicitantul imobilului este menționată „*comunitatea maghiară din România*”, iar nu Societatea Comercială „Casa Maghiară” — S.A., persoană juridică având calitatea de parte în

dosarul în care s-a pronunțat Decizia civilă nr. 480/1998 a Curții de Apel Alba Iulia.

În aceste condiții invocarea expresă a apariției Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998 de către Societatea Comercială „Casa Maghiară” — S.A. din Timișoara în motivarea contestației în anulare a Deciziei civile nr. 480/1998 a Curții de Apel Alba Iulia nu este de natură să confirme existența unei ingerințe a puterii executive în activitatea puterii judecătorești.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 41 alin. (1) și (2), al art. 135 alin. (6), al art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite, în parte, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „TIM PRESS” — S.A. din Timișoara în Dosarul nr. 2.185/1998 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția civilă.

Constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998 sunt neconstituționale în ceea ce privește restituirea către comunitatea maghiară din România a imobilului situat în Bd Revoluției 1989 nr. 8 din Timișoara, imobil aflat în proprietatea Societății Comerciale „TIM PRESS” — S.A. din Timișoara și care este prevăzut la poziția 11 din anexa care face parte din ordonanță.

Definitivă și obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 1999.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

OPINIE SEPARATĂ

Prin Decizia nr. 234 din 20 decembrie 1999 s-a hotărât, cu majoritate de voturi, respingerea excepției de neconstituționalitate cât privește emiterea ordonanței de urgență prin încălcarea condițiilor stabilite de art. 114 alin. (4) din Constituție, cu privire specială la „cazuri excepționale”.

Față de acest punct al deciziei, formulăm opinie separată pentru următoarele considerente:

1. Este în afara oricărei îndoieli că azi se impun măsuri eficiente de restituiri și reparații pentru îndreptarea abuzurilor săvârșite în România în perioada anilor 1940—1989 (decembrie). Aceste măsuri trebuie să fie realizate însă prin procedeele și tehnicile constituționale, astfel cum rezultă acestea din Constituția în vigoare.

2. Emiterea unei ordonanțe de urgență, care este de fapt o excepție la o altă excepție, trebuie realizată cu stricta respectare a dispozițiilor art. 107 și 114 din Constituție.

3. Una din condițiile constituționale, de esență, care justifică emiterea ordonanței de urgență, este existența unor „cazuri excepționale”. De altfel tocmai aceste cazuri explică și competența Guvernului și urgența măsurii.

4. Categoria „cazuri excepționale” nefiind definită prin art. 114 alin. (4) din Constituție, a revenit Curții Constituționale obligația ca, interpretând Constituția, să realizeze o asemenea explicație. Este o obligație firească, știut fiind că rolul normelor constituționale este de a reglementa și nu de a defini sau clasifica.

Asemenea operațiuni revin legilor, doctrinei și desigur jurisprudenței, iar cu prioritate, celei constituționale. Prin acest procedeu constituțional este pus în valoare rolul Curții de garant al supremației Constituției. Iar interpretările date de către aceasta Constituției, prin decizii, sunt obligatorii în conformitate cu art. 145 alin. (2) din Constituție.

5. Plenul Curții Constituționale, printr-o decizie (nr. 65 din 20 iunie 1995), pornind de la constatarea că dispozițiile constituționale nu precizează conținutul noțiunii de „cazuri excepționale”, a arătat că rămâne ca aceasta să fie interpretată sistematic, atât în logica instituției delegării legislative, consacrată în art. 114, cât și a edictului constituțional în ansamblul său.

Într-o asemenea viziune, Curtea a stabilit că, în sensul art. 114 alin. (4) din Constituție: prin cazuri excepționale se înțeleg acele situații care nu se pot încadra în cele avute în vedere expres de lege; interesul public lezat de caracterul anormal și excesiv al cazurilor excepționale justifică intervenția Guvernului pe calea ordonanței de urgență; o astfel de măsură se poate fundamenta numai pe necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public. Aceste clarificări ale Curții Constituționale au fost reluate și în Decizia nr. 34/1998.

Prin Decizia nr. 83/1998 Curtea Constituțională, referindu-se la cazul excepțional a adăugat că el are un caracter obiectiv, în sensul că existența sa nu depinde de voința Guvernului, care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență.

6. Interpretându-se prevederile constituționale, practica emiterii de ordonanțe, precum și jurisprudența constituțională, doctrina juridică a formulat și ea unele exigențe privind ordonanțele de urgență: evaluarea cazurilor excepționale aparține Guvernului, care nu poate abuza de această prerogativă constituțională; ea nu poate izvorî din culpa Guvernului și ca atare întârzierile Guvernului în relația cu Parlamentul, pe linia prezentării unor proiecte de lege, nu pot constitui motive pentru delegarea constituțională a competențelor legislative ale Parlamentului; aprecierea oportunității ordonanțelor de urgență ale Guvernului ține de condițiile concrete în care el acționează, de situația politică internă și internațională; acesta nu poate fi un act arbitrar, care să ducă la ruperea echilibrului între puterile statului sau să confere Guvernului o supremație asupra Parlamentului, prin minimalizarea rolului său în procesul legislativ.

7. Examinând conținutul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13 din 7 iulie 1998 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România,

este lesne de observat că nu suntem în prezența exigențelor constituționale mai sus menționate. Mai mult, s-au ocolit, fără o justificare solidă, celelalte proceduri constituționale puse la dispoziție guvernării, precum: adoptarea legii cu procedura de urgență [art. 74 alin. (3) din Constituție]; angajarea răspunderii Guvernului (art. 113 din Constituție); solicitarea abilitării Guvernului, printr-o lege specială, pentru a emite ordonanțe [art. 114 alin. (1) din Constituție]. Erau procedee constituționale care s-au folosit deja la restituirea locuințelor, terenurilor și pădurilor.

8. La dosarul cauzei există o notă de fundamentare a ordonanței de urgență ce provine de la Guvernul României.

În mod justificat și corect, în această notă se arată că ordonanța urmărește realizarea unor măsuri reparatorii de restituire a unei părți din proprietățile confiscate și că statul român se va degreva de obligația suportării cheltuielilor de întreținere și de renovare a clădirilor în cauză.

9. Nota de fundamentare justifică, este drept, utilitatea și moralitatea măsurii, dar nu justifică existența cazului excepțional. Ca atare ea trebuie apreciată ca o expunere de motive și nu ca o justificare pentru ordonanța de urgență, mai ales că nu motivează de ce Guvernul nu a utilizat procedeele constituționale menționate de către noi la pct. 7.

Ea nu motivează că reglementările propuse au menirea să facă față unei situații excepționale, obiective, care a constrâns Guvernul să reacționeze prompt.

Așa cum a stabilit Curtea Constituțională prin Decizia nr. 83/1998, ordonanța de urgență nu constituie o alternativă aflată la discreția Guvernului, prin care acesta și-ar putea încălca obligația sa constituțională de a asigura, în vederea îndeplinirii programului său de guvernare, reglementarea prin lege, de către Parlament, a relațiilor ce constituie obiectul acestei reglementări.

10. Unele precizări sunt, de asemenea, pertinente, și anume: într-o interpretare riguroasă a dispozițiilor constituționale aprecierea cazurilor excepționale revine, în primul rând, Guvernului, apoi Parlamentului când își îndeplinește atribuția de aprobare a ordonanței [art. 114 alin. (4) și (5) din Constituție]; dar, și acest lucru ține de intervenția Curții, dreptul și mai ales obligația aprecierii justificărilor revine și acesteia; verificarea îndeplinirii condițiilor constituționale este o dimensiune obligatorie a controlului constituționalității ordonanțelor guvernamentale. Ca atare Curtea este îndreptățită de Constituție să aprecieze chiar ea existența sau, dimpotrivă, lipsa cazurilor excepționale.

11. Iată de ce, în interpretarea pe care o dăm noi dispozițiilor art. 114 din Constituție, apar ca întemeiate susținerile autorului excepției în sensul că „nu a existat

o situație obiectivă excepțională care să justifice intervenția Guvernului în sfera de competență a legislativului“ și nici „nu a existat necesitatea unei măsuri cu caracter de urgență care să reclame înlăturarea sau evitarea riscurilor determinate de situația excepțională“.

JUDECĂTOR,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

OPINIE SEPARATĂ

Potrivit art. 2 din Constituția României, suveranitatea națională aparține poporului român. El o exercită fie direct, prin referendum, fie indirect, prin organele sale reprezentative, între care, prin rolul și funcțiile sale, Parlamentul ocupă un loc fundamental.

Ca o expresie a acestei poziții cardinale în sistemul autorităților publice ale statului român, Parlamentul este — potrivit art. 58 din Constituție — unica autoritate legiuitoare a țării.

El exercită funcția de legiferare, ca un corolar al delegării puterii suverane a poporului către aleșii săi, prin instituția reprezentativității, în urma desfășurării unor alegeri libere și concurențiale, în condiții de pluralism politic, garantat constituțional.

Este, de principiu, că o putere delegată nu se poate, la rândul său, delega, pentru că cel care delegă înțelege să limiteze exercițiul dreptului delegat numai titularului desemnat de el pentru a exercita acest drept. O subdelegare este contrară delegării inițiale, prin definiție limitată doar de deținătorul dreptului însuși. Dacă nu ar fi așa, fiecare subiect al delegării de putere ar putea, succesiv, să o transmită altui titular, fapt care ar dezorganiza întregul sistem de competențe al unor autorități publice ce alcătuiesc un sistem constituțional democratic și coerent.

Din acest motiv delegarea de legiferare de către Parlament constituie o excepție întemeiată pe condiții speciale derivând din existența unor necesități insurmontabile de reglementare având caracter previzibil, dar pe care Parlamentul nu le poate satisface, nefiind, într-o anumită perioadă, întrunit în sesiune și apreciind el însuși că, datorită naturii lor tehnice sau faptului că aceste reglementări au ca obiect probleme de detaliu, plenitudinea de reglementare legislativă a Parlamentului nu este afectată. În aceste condiții unica autoritate legislativă a țării poate recurge la abilitarea Guvernului, prin lege, de a emite ordonanțe, în temeiul art. 107 alin. (1) și al art. 114 alin. (1)—(3) din Constituție, stabilind în mod obligatoriu domeniul lor — cu excluderea celui al legilor organice — și data până la care ele se pot emite, rezervându-și, practic întotdeauna, prin aceeași

12. Într-o asemenea interpretare și viziune științifică, apreciem că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/1998 este neconstituțională, nefiind întrunite condițiile ce caracterizează cazul excepțional, de care depinde legitimitatea constituțională a ordonanței de urgență.

lege de abilitare, și dreptul de a le aproba, potrivit procedurii legislative.

Spre deosebire de acest gen de ordonanțe, care au caracter subsecvent derivat, rezultat al unei delegări instituite și limitate atât de Parlament — prin lege —, cât și de Constituție — în privința legilor organice —, prevederile art. 114 alin. (4) din Constituție reglementează o altă modalitate de exercitare a funcției legislative de către Guvern — ordonanța de urgență — având de această dată caracter primar și în virtutea căreia Executivul este îndrituit să adopte măsuri imediate și adecvate pentru a face față unui caz excepțional. Urgența situației impune urgența măsurii: caracterul stringent al necesității de reglementare survenite impune adoptarea neîntârziată a unor dispoziții obligatorii, în lipsa cărora un interes politic major ar putea fi în pericol. Datorită acestor circumstanțe cu totul deosebite, Guvernul, în temeiul și al art. 101 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora el exercită conducerea generală a administrației publice, este îndreptățit, chiar fără o abilitare prealabilă din partea Parlamentului, să ia măsuri, dacă este cazul, chiar de domeniul legii organice, pentru a putea face față situației excepționale intervenite.

Acesta este considerentul pentru care același art. 114 alin. (4) din Constituție prevede că ordonanțele de urgență se bucură de un regim cu totul special de intrare în vigoare, și anume îndată după depunerea lor la Parlament, cerință căreia trebuie să i se adauge, în mod firesc, publicarea lor în Monitorul Oficial al României, în conformitate cu art. 107 alin. (4) din Constituție.

Caracterul de extremă celeritate, coroborat cu controlul pe care Parlamentul și-l păstrează totuși, fie și *post-factum*, asupra ordonanțelor de urgență, se exprimă în teza finală a art. 114 alin. (4) din Constituție, conform căreia, dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu, se înțelege, cu scopul de a examina și de a aproba sau a respinge neîntârziat ordonanțele emise de Guvern în asemenea situații. În acest fel dreptul de reglementare primară al Guvernului nu este de natură să eludeze prerogativele unice auto-

rități legislative a țării, chiar dacă efectele ordonanțelor respective, prin forța lucrurilor, s-au produs.

Sensul conceptului de „caz excepțional” s-a regăsit în mai multe rânduri în practica jurisdicțională a Curții Constituționale, reținându-se astfel că adoptarea de ordonanțe de urgență este justificată de apărarea sau salvagardarea unui interes public, căruia altminteri i s-ar aduce grave atingeri (Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995). Acest interes a fost identificat ca fiind „...preîntâmpinarea relansării inflației, care, prin consecințele sale, lezează esențial dezvoltarea generală a societății, îndeosebi sub aspectul economic și al nivelului de trai al cetățenilor celor mai defavorizați în procesul tranziției”.

Prin Decizia nr. 34 din 17 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, s-a reținut, de asemenea, că „procesul privatizării reprezintă un interes public, cu caracter național” și de a cărui realizare depinde înlăptuirea principiului constituțional al art. 134 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „Economia României este economie de piață” și că „reforma cadrului juridic al privatizării, în condițiile întârzierilor produse (...), justifică urgența măsurilor adoptate”. S-a mai reținut prin Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998, că de esența cazului excepțional este faptul că „...el are un caracter obiectiv, în sensul că existența sa nu depinde de voința Guvernului, care în asemenea împrejurări este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență”, iar prin Decizia nr. 1 din 15 ianuarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 27 februarie 1998, Curtea a reținut existența unui alt caz excepțional care justifică adoptarea unei ordonanțe de urgență în scopul diminuării blocajului financiar și al evitării pierderilor din economie rezultate în urma apariției lui.

Cele de mai sus demonstrează că, în exercițiul atribuțiilor sale privitoare la conducerea generală a administrației publice, Guvernul dispune de un drept de apreciere asupra măsurilor pe care trebuie să le ia, fiind îndreptățit, atunci când este confruntat cu o situație excepțională, să recurgă la adoptarea unei sau unor ordonanțe de urgență, atunci când un interes public major este periclitat și nu este în măsură să facă față situației prin celelalte mijloace pe care Constituția le prevede pentru situații obișnuite.

Dar această putere de apreciere nu poate avea caracter discreționar, arbitrar chiar, iar abuzul de ordonanțe de urgență poate produce chiar un efect devastator asupra întregului sistem de izvoare ale dreptului pozitiv, perturbând buna funcționare a ansamblului autorităților publice instituite de Constituție. Astfel, nu numai că autoritatea legislativă unică a țării — Parlamentul — și-ar vedea rolul serios diminuat, dar chiar exercițiul

funcției prezidențiale ar fi incontestabil afectat, Președintele României nefiind în măsură să influențeze, pe căile pe care Constituția i le pune la dispoziție [spre exemplu, în conformitate cu prevederile art. 77 alin. (2) sau ale art. 144 lit. a) din Constituție], intrarea în vigoare, pe lungi perioade, a unor dispoziții normative cu caracter primar, neadoptate de Parlament, dar având caracter de lege, și care ar fi sustrate sistemului de garanții constituționale prevăzute de Legea fundamentală, cum este controlul anterior de constituționalitate.

Este adevărat că, sub aspectul conformității cu Constituția, o modalitate de control există totuși — și anume cel ulterior intrării în vigoare a ordonanței de urgență, reglementată de art. 144 lit. c) din Constituție —, numai că acesta are dezavantajul că el intervine după ce actul normativ începe să producă efecte, iar sesizarea instanței de contencios constituțional este condiționată de apariția unui litigiu dedus judecătii și aflat înaintea unei instanțe făcând parte din sistemul puterii judecătorești, ceea ce presupune importante întârzieri și grave prejudicii ce pot fi aduse atât bunei funcționări a sistemului autorităților publice, cât și drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor.

În aceste condiții, aprecierea asupra caracterului excepțional al situației intervenite, ce revine Guvernului, nu poate scăpa controlului de constituționalitate, deoarece preexistența unei împrejurări de fapt comportând necesitate și urgență, în măsură să determine, în mod obligatoriu, recursul la ordonanța de urgență, trebuie să constituie o condiție de validitate a normei, sub raport constituțional, aflată astfel în competența Curții Constituționale.

Este, pe de altă parte, incontestabil că, prin definiție, urgența presupune aplicabilitatea integrală și imediată a normei pentru a se putea salvagarda de îndată pericolul public intervenit, sub rezerva confirmării ulterioare de către Parlament a măsurilor luate de Guvern, prin convertirea acestora în lege.

Ca atare, cazul excepțional trebuie să prezinte o însemnătate deosebită, manifestată prin existența incontestabilă a unui interes public major, care să fie pus în pericol; el trebuie să fie deci cert și, desigur, iminent, în sensul că este pe cale să se producă, situație în care Executivul nu este în măsură să îi facă față pe alte căi instituite de Constituție (cum ar fi procedura de urgență sau inițierea unei legi de abilitare), decât prin ordonanță de urgență.

Or, în opinia noastră, aceste condiții nu sunt întrunite în cauza de față.

Astfel, potrivit punctului de vedere exprimat de Guvern, precum și notei de fundamentare ce stă la baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998, emiterea acesteia din urmă a fost întemeiată pe faptul că „...printre obligațiile asumate de România se numără și restituirea bunurilor comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale”, dar că „...până la reglementarea generală a situației prin lege (...) Guvernul și-a propus

să restituie câteva clădiri cu valoare simbolică, fapt pentru care prin ordonanța respectivă s-a luat măsura restituirii unei părți din proprietățile confiscate.

În consecință, însuși Guvernul consideră că problema acestor restituiri este de domeniul legii și nu reprezintă nicidecum un caz excepțional, fapt remarcat, de altfel, și de Consiliul Legislativ prin Avizul nr. 503 din 6 iulie 1998, elaborat, de altminteri, chiar în preziua adoptării ordonanței de urgență (7 iulie 1998).

Dar, mai mult decât atât, restituirile nu se realizează cu urgența proprie unei situații excepționale. Astfel, în vederea aplicării ordonanței de urgență se instituie o comisie specială, formată din reprezentanți ai Guvernului și ai comunităților prevăzute în anexă, care are obligația de a examina situația imobilelor menționate în cuprinsul ei (în număr de 17) și de a întocmi documentația pentru fiecare imobil, urmând ca transmiterea dreptului de proprietate să se realizeze ulterior pe baza unor proceduri speciale.

Față de cele de mai sus apreciez că, în cauză, nu se poate susține, cu deplin temei, existența unui interes public major care să fi fost afectat în mod direct dacă nu s-ar fi emis Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/1998, împrejurarea invocată de Guvern neavând acest caracter și fiind de presupus că nici o obligație asumată de statul român nu poate fi adusă la îndeplinire cu încălcarea prevederilor Legii fundamentale a țării [și anume art. 114 alin. (4)], acest fapt aducând atingere în mod direct conceptului de stat de drept, care constituie una dintre valorile supreme garantate de Constituție, potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (3). Este în afară de orice îndoială că un interes public nu poate fi decât legitim, respectiv conform normelor legale în vigoare în țara noastră și, în primul rând, dispozițiilor cuprinse în Constituția României.

Consider, de asemenea, că împrejurarea invocată nu prezenta un incontestabil caracter de urgență, pentru a necesita o intervenție imediată, cu efecte deopotrivă imediate, pentru a se putea aprecia că, în adevăr, a existat o situație de excepție pe care Guvernul nu a

putut-o stăpâni decât prin emiterea Ordonanței de urgență nr. 13/1998.

În adevăr, din cuprinsul acesteia reiese că rezolvarea problemei nu s-a realizat o dată cu intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, ci că, dimpotrivă, aplicarea prevederilor ei comportă în mod necesar o serie de operațiuni care, firesc, presupun un timp (organizarea unei comisii, efectuarea unor analize de către membrii acesteia, elaborarea unor documentații, întocmirea unor protocoale), fapt care contravine, prin natura lui, ideii de iminență sau, cel puțin, de urgență pentru a se putea accepta existența reală a unui caz excepțional.

Ca atare, existau motive întemeiate pentru ca restituirea imobilelor respective să se realizeze pe căi normale, pe care Constituția le reglementează, cum ar fi, bunăoară, inițiativa legislativă combinată, eventual, cu procedura de urgență, lucru care reiese, potrivit celor de mai sus, chiar din nota de fundamentare a ordonanței de urgență, în care se precizează că de fapt măsura luată este de domeniul legii, restituirea efectuată având doar o valoare simbolică, iar problema, în ansamblul ei, urmând să fie soluționată doar prin inițierea unei legi. O asemenea soluție era cu atât mai potrivită cu cât în cauză era supus unei reglementări derogatorii un drept fundamental al deținătorilor imobilelor, și anume dreptul de proprietate, în mod special garantat de Constituție prin prevederile art. 41.

În concluzia celor de mai sus consider că adoptarea unei ordonanțe de urgență în acest caz este consecința unei erori manifeste de apreciere din partea Guvernului, cu privire la conținutul și la caracterul situației concrete intervenite în legătură cu modificarea statutului juridic al imobilelor respective, eroare care a avut consecințe directe asupra îndeplinirii atribuțiilor constituționale ce reveneau Executivului în situația dată.

Neexistând deci întrunite condițiile pe care le presupune existența unui caz excepțional real, opinez că prevederile art. 114 alin. (4) din Constituție au fost încălcate și, ca urmare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/1998 este neconstituțională pe acest temei.

JUDECĂTOR,

conf. univ. dr. **Florin Bucur Vasilescu**

OPINIE SEPARATĂ

Consider că soluția ce se impunea în cauză era respingerea excepției de neconstituționalitate, în primul rând, ca fiind inadmisibilă, dar, în același timp, și neîntemeiată. Astfel:

1. Potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*Curtea Constituțională decide*

asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei “. Neîndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de acest text de lege determină inadmisibilitatea excepției ridicate, situație în

care, conform dispozițiilor cuprinse în alin. (6) al aceluiași articol „*instanța o respinge printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională*”. Întrucât instanța nu s-a conformat acestor dispoziții legale și a sesizat Curtea Constituțională, urma ca respingerea pentru inadmisibilitate să fie pronunțată de Curte.

Litigiul aflat pe rolul instanței de judecată, în cadrul căruia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998, are ca obiect soluționarea contestației în anulare introduse împotriva Deciziei civile nr. 480/1998 a Curții de Apel Alba Iulia. Potrivit dispozițiilor art. 317 din Codul de procedură civilă, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare doar pentru două motive, strict determinate prin acest text de lege, și anume: 1. „*când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii; sau 2. când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență*”.

Art. 318 din Codul de procedură civilă mai prevede posibilitatea atacării cu contestație în anulare a hotărârilor instanțelor de recurs, precum și a hotărârilor judecătorilor, în cazurile în care acestea, potrivit unei legi speciale, judecă în ultimă instanță, „*când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșală să cerceteze vreunul din motivele de casare*”.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/1998 ori o dispoziție din cuprinsul ei nu constituie și nu determină, nici măcar în mod indirect, existența vreunui dintre cazurile care pot fi primite ca temei legal al atacării cu contestație în anulare a hotărârii irevocabile. Așadar, soluționarea contestației în anulare nu depinde deloc de dispozițiile ordonanței criticate ca fiind neconstituțională. De altfel, chiar și în considerentele soluției adoptate de majoritatea membrilor Curții Constituționale, combătându-se susținerea autorului excepției, referitoare la ingerința puterii executive în activitatea puterii judecătorești, se reține că invocarea, în motivarea contestației în anulare, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998 nu are nici o semnificație, întrucât ea nu are înrăurire asupra Deciziei Curții de Apel Alba Iulia nr. 480/1998.

În cauză, excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cale extraordinară de atac. Consider că îndeplinirea condiției ca dispozițiile legale criticate să fie determinante în soluționarea cauzei trebuie examinată, exclusiv, prin raportare la soluțiile posibile de pronunțat în respectiva cale de atac. Or, admiterea sau respingerea contestației în anulare nu depinde de dispozițiile ordonanței criticate. Chiar dacă printr-o interpretare mai largă s-ar ajunge la concluzia că îndeplinirea condiției examinate poate fi raportată și la posibila modificare a soluției pe fondul litigiului, în eventualitatea admiterii contestației în anulare, consider că, în speță, nici așa nu s-ar putea reține că soluționarea cauzei depinde de vreo dispoziție a ordonanței. Fondul litigiului privește calitatea

Societății Comerciale „Casa Maghiară” — S.A. de succesoare în drepturi a fostei Societăți anonime „Casa Maghiară” din Timișoara. În această privință ordonanța criticată nu dispune, urmând ca succesorii organizațiilor, foste proprietare ale imobilelor, să fie identificate ulterior pe baza cercetărilor comisiei special constituite și în condițiile legii.

2. Trecând peste inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate, consider că soluția adoptată nu are o justificare indiscutabilă nici pe temeiul încălcării prevederilor art. 41 alin. (1) și (2) și ale art. 135 alin. (6) din Constituție.

Este adevărat că, potrivit dispozițiilor art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, lege anterioară Constituției din 8 decembrie 1991, „*bunurile din patrimoniul societăților comerciale sunt proprietatea acestora, cu excepția celor dobândite cu alt titlu*”. Se impune observația că acest text de lege nu distinge dacă bunurile aflate în administrarea fostelor unități economice de stat, transformate în societăți comerciale, au intrat licit sau ilicit, cu titlu ori fără titlu, în proprietatea statului.

În cauza de față imobilul care constituie obiectul restituirii a fost adus în societatea comercială ca aport în natură al statului, în schimbul căruia statul a obținut un număr corespunzător de acțiuni. S-a reținut, de asemenea, în mod corect, că imobilul respectiv a intrat în proprietatea statului pe baza dispozițiilor decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966, acte normative neconstituționale, chiar și cu raportare la Constituția în vigoare în acea vreme. A dispune de un bun, prin înstrăinare sau prin aducerea lui ca aport în natură la constituirea capitalului social al unei societăți comerciale, este un act la fel de injust ca și preluarea abuzivă în proprietate a bunului respectiv. Un abuz nu poate fi legalizat printr-un alt abuz, ci se impun măsuri reparatorii față de abuzul inițial. Restituirea către adevărații proprietari a bunurilor aduse în patrimoniul societății comerciale de cel care nu le deținea legal nu poate fi privită ca o măsură ce lezează dreptul de proprietate al societății comerciale. Ilegalitatea nu poate fi permanentizată nici prin invocarea unor principii constituționale.

3. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/1998 nu dispune restituirea necondiționată și cu efect imediat a imobilelor prevăzute în anexă, ci doar în urma unor cercetări și pe baza protocoalelor încheiate cu actualii deținători, cu reglementarea corespunzătoare a drepturilor acestora. Astfel, prin art. 3 din ordonanță se dispune că: „*Transmiterea dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile prevăzute la art. 1 se va realiza la data încheierii protocoalelor de predare-preluare între actualii deținători ai imobilelor și succesorii stabiliți, menționând concret drepturile actualilor deținători*.” În speță, reglementarea drepturilor, în urma restituirii imobilului, se putea face și prin reducerea corespunzătoare a cotei de participare a statului la capitalul social al societății comerciale.

Posibilitatea restabilirii dreptului de proprietate al foștilor proprietari sau al succesorilor este prevăzută prin

alte acte normative, chiar și pentru bunuri aflate în proprietatea unor societăți comerciale integral privatizate, cu reparații corespunzătoare. Astfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, aprobată prin Legea nr. 44/1998, prevede la art. 32⁴ alin. (1), introdus prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, că „*Instituțiile publice implicate asigură repararea prejudiciilor cauzate societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare prin restituirea către foștii proprietari a bunurilor imobile preluate de stat*“.

4. Constatarea neconstituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/1998 doar în privința unui singur imobil, nominalizat la pct. 11 din anexă, pare a fi o soluție și inechitabilă, întrucât se trece cu vederea peste faptul că și în privința multor altor imobile, prevăzute la alte poziții din anexă, există aceleași motive de neconstituționalitate, în aceeași măsură este lezat dreptul de proprietate și al altor titulari, cum sunt consiliile locale la pozițiile 2, 4, 5, 9, 10 și 12, persoană fizică la poziția 8 sau o cooperativă la poziția 17.

JUDECĂTOR,
Kozsokár Gábor

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 23

din 10 februarie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal, ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București în Dosarul nr. 2.504/1999 al Judecătoria Sectorului 3 București.

La apelul nominal răspunde consilier juridic Elena Iordănescu, reprezentant al Societății Comerciale „I.O.R.” — S.A. din București. Lipsește Daniel Chiatca, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 165 din 21 octombrie 1999, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Reprezentantul Societății Comerciale „I.O.R.” — S.A. din București solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 1999, pronunțată în Dosarul nr. 2.504/1999, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București într-o cauză penală privind pe Petruța Oancea, învinuită de săvârșirea infracțiunii de tulburare de posesie în dauna Societății Comerciale „I.O.R.” — S.A. din București.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 220 alin. 4 din Codul penal sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, în sensul că instituie un regim juridic diferit pentru ocrotirea proprietății private a statului, prin acțiunea penală pusă în mișcare din oficiu, iar nu la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, ca în cazul în care titularul proprietății private este o persoană fizică sau juridică.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece art. 220 alin. 4 din Codul penal „nu este în concordanță cu art. 41 alin. (2) din Constituție, care asigură o egală ocrotire a proprietății private, indiferent de titular“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și

Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul său de vedere Guvernul consideră că excepția ridicată este întemeiată, deoarece exceptarea de la cerința plângerii prealabile a persoanei vătămate și punerea în mișcare din oficiu a acțiunii penale în cazul în care imobilul este în întregime sau în parte al statului, „asigurând o apărare juridică mai energică a proprietății private a statului“, duce la „o diferențiere neconstituțională între protecția proprietății private a statului și protecția proprietății private a altor subiecte de drept [...], încalcând astfel art. 41 alin. (2) din Constituție, care asigură o egală ocrotire a proprietății private prin lege, indiferent dacă aceasta aparține statului sau altei persoane juridice sau fizice [...]“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 220 alin. 4 din Codul penal, care au următoarea redactare: *„Dacă imobilul este în posesia unei persoane private, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.“*

În motivarea excepției se consideră că alin. 4 al art. 220 din Codul penal contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 41 alin. (2), referitoare la ocrotirea în mod egal a proprietății private, indiferent de titular, apreciindu-se că, deși prin acest text este ocrotită posesia, în realitate aceasta este vizată ca atribut al dreptului de proprietate. Se susține, de asemenea, că prin dispozițiile sale textul de lege criticat instituie o discriminare interzisă de Constituție între protecția proprietății private a statului, caz în care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, și ocrotirea proprietății private a altor titulari ai dreptului de proprietate, caz în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Curtea Constituțională reține că art. 220 alin. 4 din Codul penal a mai fost supus controlului de constituționalitate, constatându-se, prin Decizia nr. 165 din 21 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 21 decembrie 1999, că dispoziția *„cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului“* din articolul menționat este

neconstituțională în raport cu prevederile constituționale ale art. 41 alin. (2) teza întâi, potrivit cărora *„Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular“*. În motivarea deciziei menționate s-a arătat, în esență, că:

a) Dispozițiile alin. 4 al art. 220 din Codul penal instituie o ocrotire penală diferită, dacă imobilul este *„în întregime sau în parte al statului“*. Textul de lege menționat prevede că acțiunea penală urmează să fie pusă în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate în afară de cazul în care *„acesta este în întregime sau în parte al statului“*, situație în care urmează să fie pusă în mișcare din oficiu.

b) Valoarea socială explicit apărută prin dispozițiile alin. 4 al art. 220 din Codul penal este posesia pașnică și netulburată a unui imobil. În consecință, pentru existența infracțiunii nu este relevantă natura dreptului de proprietate asupra imobilului a cărui posesie este tulburată, ci numai calitatea de *„persoană privată“* a posesorului imobilului.

c) Prin dispozițiile art. 220 alin. 4 din Codul penal se creează un regim juridic favorabil posesiei ce poartă asupra imobilelor aflate în proprietatea privată a statului, în comparație cu posesia ce poartă asupra imobilelor aflate în proprietate privată particulară, ceea ce atrage, indirect, favorizarea unuia dintre titularii dreptului de proprietate privată. Așa fiind, aceste reglementări care diferențiază apărarea, prin mijloace de drept penal, a unei valori sociale (posesia pașnică și netulburată a unui imobil), în funcție de titularul dreptului de proprietate asupra aceluși imobil (statul sau, respectiv, altă persoană juridică ori persoană fizică), încalcă, atunci când nu este vorba despre bunuri aflate în proprietate publică, principiul consacrat în art. 41 alin. (2) din Constituție, referitor la ocrotirea în mod egal, prin lege, a proprietății private, indiferent de titular.

d) Textul de lege criticat este asemănător, atât ca formulare, cât și prin consecințele sale, cu textele art. 213 alin. 2 și art. 214 alin. 3 din Codul penal, în privința cărora Curtea Constituțională a constatat, prin Decizia nr. 177 din 15 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, și, respectiv, prin Decizia nr. 5 din 4 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 5 martie 1999, că dispozițiile *„cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului“* și, respectiv, *„cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte proprietatea statului“* sunt neconstituționale. Deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția referitoare la dispozițiile art. 220 alin. 4 din Codul penal a fost identică celor adoptate prin deciziile menționate.

Față de cele arătate, întrucât Curtea a constatat, prin decizii anterioare, neconstituționalitatea dispoziției legale criticate, aceasta nu mai poate face din nou obiectul unei excepții de neconstituționalitate, operând o cauză

de inadmisibilitate, în temeiul art. 23 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată. Curtea reține însă că, în speță, această cauză de inadmisibilitate s-a ivit după data de 12 mai 1999, când s-a pronunțat de către

instanța de judecată încheierea de sesizare a Curții Constituționale și, prin urmare, la acea dată excepția de neconstituționalitate era admisibilă, devenind inadmisibilă ulterior.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal, ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București în Dosarul nr. 2.504/1999, constatând că excepția a devenit inadmisibilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 februarie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului nr. 1/2000 privind modificarea cuantumului taxelor percepute de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare

Președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare,

în baza art. 13 alin. 2 și a art. 14 alin. 1 din Legea nr. 52/1994 privind valorile mobiliare și bursele de valori și a art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 24/1993 privind reglementarea constituirii și funcționării fondurilor deschise de investiții și a societăților de investiții ca instituții de intermediere financiară, aprobată prin Legea nr. 83/1994,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul nr. 1/2000 privind modificarea cuantumului taxelor percepute de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare și se dispune publicarea acestuia în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 2. — Departamentul reglementarea pieței și intermediere financiară și Secretariatul general vor asigura aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

PREȘEDINTELE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE,
prof. univ. dr. **ȘTEFAN BOBOC**

București, 14 martie 2000.
Nr. 2.

REGULAMENTUL Nr. 1/2000**privind modificarea cuantumului taxelor percepute de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare**

Art. 1. — Prezentul regulament modifică cuantumul taxelor prevăzute în regulamentele C.N.V.M. în vigoare.

Art. 2. — În cuprinsul următoarelor regulamente se modifică articolele referitoare la cuantumul taxelor percepute de C.N.V.M., după cum urmează:

2.1. Regulamentul C.N.V.M. nr. 2/1995 privind activitatea cenzorilor externi independenți:

a) La articolul 20 se elimină sintagma „și după achitarea în contul C.N.V.M. a unei taxe de înregistrare reprezentând echivalentul în lei a 1.000 U.S.D. la cursul oficial de schimb valutar din data plății”.

b) La articolul 21, litera d) se abrogă.

2.2. Regulamentul C.N.V.M. nr. 6/1995 privind oferta publică de vânzare de valori mobiliare:

— La articolul 5.1, alineatul 4 se abrogă.

2.3. Regulamentul C.N.V.M. nr. 9/1996 privind constituirea și funcționarea fondurilor deschise de investiții, societăților de investiții, societăților de administrare și societăților de depozitare:

a) La articolul 31 din partea a IV-a se introduce litera e) cu următorul cuprins:

„e) dovada plății în contul C.N.V.M. a unei taxe de 3.000.000 lei.”

b) La articolul 3 alineatul 4 din partea a V-a, litera e) se abrogă.

c) La articolul 8 alineatul 2 din partea a V-a se introduce litera h) cu următorul cuprins:

„h) dovada plății în contul C.N.V.M. a unei taxe de 3.000.000 lei.”

d) La articolul 10 alineatul 2 din partea a V-a, litera f) se abrogă.

e) La articolul 12 alineatul 2 din partea a V-a se introduce litera c) cu următorul cuprins:

„c) dovada plății în contul C.N.V.M. a unei taxe de 3.000.000 lei.”

2.4. Regulamentul C.N.V.M. nr. 1/1998 de completare a Regulamentului C.N.V.M. nr. 14/1996 cu privire la

desfășurarea activităților de compensare, depozitare și decontare de către terți:

a) La articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul C.N.V.M. nr. 14/1996, astfel cum a fost completat prin articolul unic din Regulamentul C.N.V.M. nr. 1/1998, ultima liniuță se abrogă.

b) La articolul 2 din Regulamentul C.N.V.M. nr. 14/1996, astfel cum a fost completat prin articolul unic din Regulamentul C.N.V.M. nr. 1/1998, alineatul (6) va avea următorul cuprins:

„(6) Taxa de autorizare definitivă este de 2.000.000 lei.”

2.5. Regulamentul C.N.V.M. nr. 15/1996 privind plasamentul privat de valori mobiliare:

— Articolul 16 se abrogă.

2.6. Regulamentul C.N.V.M. nr. 3/1998 privind autorizarea și exercitarea intermedierei de valori mobiliare:

a) La articolul 8, alineatul (4) va avea următorul cuprins:

„(4) Eliberarea autorizației definitive a societății de valori mobiliare se va face sub condiția prezentării dovezii achitării în contul C.N.V.M. a taxei de autorizare în valoare de 1.000.000 lei, care va fi actualizată anual în funcție de rata inflației.”

b) La articolul 20, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Eliberarea autorizației de agent se va face sub condiția prezentării dovezii achitării în contul C.N.V.M. a taxei de autorizare de 100.000 lei, actualizată anual în funcție de rata inflației.”

c) La articolul 60, alineatul (2) se abrogă.

d) Alineatul 8 din anexa nr. 5 se abrogă.

Art. 3. — Toate celelalte taxe percepute de C.N.V.M., care nu se regăsesc în prezentul regulament, rămân în vigoare.

Art. 4. — Prezentul regulament intră în vigoare la data publicării lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

RECTIFICĂRI

În Hotărârea Guvernului nr. 166/2000 pentru modificarea și completarea Normelor privind reglementarea unor probleme financiare în activitatea sportivă, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 240/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 16 martie 2000, se face următoarea rectificare:

— La pct. 5 al articolului unic (pag. 15), care reproduce textul modificat al tabelului de la lit. c) a alin. (1) al art. 19, pentru acțiunile organizate de direcțiile pentru tineret și sport județene, respectiv a municipiului București, la plafoanele valorice la restaurante (inclusiv regia), prevăzute în rubrica a 3-a, în loc de 125.000 se va citi: 170.000.

★

În anexa la Ordinul ministrului agriculturii și alimentației nr. 10/2000 privind valoarea nominală, modelul grafic, conținutul și elementele de tipărire securizată a cupoanelor, precum și materialele și serviciile pentru plata cărora pot fi utilizate cupoanele atribuite gratuit în anul 2000, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 21 februarie 2000, se face următoarea rectificare:

— în modelul cuponului reprodus la pag. 7 se elimină semnătura indescifrabilă.

★

În Lista cuprinzând agenții economici avizați să distribuie aparate de marcat electronice fiscale (societăți comerciale), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 7 decembrie 1999, se face următoarea rectificare:

– la poziția 5.EURO PLUS INTERNATIONAL — S.A. (pag. 4), pe rândul 3, în loc de: *model SPAZIO UNO PLUS* se va citi: *model SPAZIO UNO PIU*.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
